LIBRIS | We know books

Cum iubim

VELLANT
CĂRȚI ÎNSEMNATE.

LIBRIS | We know books

Coordonator de proiect
Genevieve Fieraru

Ilustrație copertă și layout:
Kadna

Redactare:
Anca Dumitrescu
Genevieve Fieraru

Corectură:
Dușa Udrea-Boborel

DTP:
Gabriela Anghel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Cum iubim / coord.: Genevieve Fieraru. – București: Vellant, 2022

ISBN 978-606-8642-88-8

I. Fieraru, Genevieve (coord.)
821.135.1-822

© 2022 Editura Vellant

Editura Vellant
Splaiul Independenței 319
București, Sector 6
www.vellant.ro

Toate drepturile asupra versiunii în limba română
aparțin Editurii Vellant.

ISBN 978-606-8642-88-8

Cuprins

Cuvânt-înainte 7

Pascal Bruckner — Veselia sau cum iubim 9

Emanuela Ignătoiu-Sora — Cum l-am sărutat pe Philip Roth 11

Cristian Teodorescu — Dragonul cu două capete . 15

Simona Popescu — Dragostea, carte de căpătâi. Despre el însumi 17

Nadine Vlădescu — Dracaena Marginata 31

Diana Adamek — Fleurette, fiica grădinarului 41

Nora Iuga — cine-i un băiețel 57

Ciprian Măcești — Stația 58

Radu Aldulescu — Fiecare în chilia lui 67

T.O. Bobe — Suntem ființe ficționale 77

Matei Cocimarov — Arvună 4 500 79

Adrian Alui Gheorghe — Iubirea, de la primul sărut la sărutul de pe urmă 106

Adrian Alui Gheorghe — Cucuta 110

Laura Ariton — Tot despre iubire 112

LIBRIS | We know books

Florin Bican — AU You Need Is Love/
Laß uns schmutzig Liebe machen 116
Dumitru Augustin Doman — O vacă beată
trece Prutul 120
Iuliana Dumitru — Iubitul meu cu
cearcăne de lapte 129
Genevieve Fieraru — Si viva, si mora 142
Claudiu Komartin — Poem cu tine și un oraș
de provincie 156
Matei Vișniec — Nu mai sunt iepurașul tău drag ... 158
Simona Sora — Cinci zile și jumătate 164
G. Șerban — Noaptea circulară,
noaptea compromisului 177
Sebastian-Vlad Popa — Fotoni liberi 196
Octavian Soviany — Pădurea 202
Angela Marinescu — Însemnări 204
Cristian Robu-Corcan — Dar despre iubire,
Stăpâne? 206
Doina Ruști — Uniune europeană 211
Dan Stanca — Sfâșierea suavă 225
Radu Vancu — 228
Dan Pleșa — Visul lui Andrei 231
Mihaela Pascu — În unele apartamente
se instalează pisici 234
Alex Tocilescu — Just a kind of magic 246
Andrew Solomon — De la a fi iubit la a iubi 250

Cuvânt-înainte

Această carte nu răspunde la marile întrebări despre întâlnirea cu celălalt. Ar fi și imposibil cât nu avem o măsură universală pentru dragoste.

Iar fiecare nouă expresie a felului în care iubim ne încredințează că nici nu vom avea vreodată una.

Grăbiți să descifrăm miracolul și să-l înțelegem, să surprindem mecanica cristalizării convinși că așa o vom putea controla, uităm adesea că drumul până la întrebări este parte din ceea ce căutăm.

Cartea de față, compusă din textele autorilor care au primit să scrie despre întâlnirea cu celălalt, mărturisind-o, își propune să-i restituie cititorului acel drum, când prima întrebare nu se ivise încă în mintea lui.

GF

LIBRIS | We know books

Pascal Bruckner

Veselia sau cum iubim

(text tradus din franceză de Laura Ariton)

În veselie sunt aripi în mișcare, și ușurință, imaginea unei lansări în altitudine: părăsim câmpiile plate ale mediocrității și ale cotidianului pentru a ne ridica deasupra celorlalți, deasupra nouă înșine. Ne ivim de după ființa mecanică, repetitivă, care suntem de obicei. Marile accese de exaltare apar aproape întotdeauna pe un fond de așteptări, de griji derizorii, pe care le evidențiază și de care se disting. Această bucurie inopinată poate să izbucnească din câteva note auzite, dintr-un peisaj somptuos, din zâmbetul unei necunoscute, dintr-un cer însorit: ea ilumineză fără motiv o zi care nu fusese până atunci nici cea mai bună, nici cea mai rea, dar care acum capătă o coloratură aparte. Acestea sunt și momentele care ne fac să evadăm din timp și să atingem cu degetul un fel de eternitate. Ardem să le împărtășim cu ceilalți, să le difuzăm printre apropiați și chiar să îmbunătățim umanitatea prin simpla contagiune cu această fericire. Fericirea care ne poartă așa cum zeitățile hinduse sunt purtate de vehiculele lor

LIBRIS | We know books

animale care le plimbă peste tot, care le permit să despice aerul, să depășească distanțele. Pare că nimic nu ne poate opri sau abate din drum, ca și cum am experimenta o creștere a energiei noastre vitale, o elație fără limite. Veselia, scurt extaz furat din curgerea firească a lucrurilor, beție ușoară care însoțește desfășura rea vieții și care implică surpriza la fel de mult ca ascensiunea în sferele bucuriei, ale lucidității. Vesel, sunt încântat de mine însumi în sensul dublu al termenului: încântat și sustras eului care mă definește pe cât mă ține captiv. Sunt în același timp liber și potențial multiplu.

Emanuela Ignățoiu-Sora

Cum l-am sărutat pe Philip Roth

Prin pereții de plastic ai terasei mai că trecea vântul. Vremea se schimbase rapid și, dintr-odată, ne trezirăm că trecem de la tricouri la ghete și fulare. Era și Mihai cu mine. Umblarăm fără țintă prin IOR și acum încercam să ne ferim de frunzele și de praful adus din tot Bucureștiul pe singura terasă rămasă deschisă.

Mă întreb dacă în ziua când tramvaiul a deraiat și a lăsat-o pe Frida Kahlo cu pelvisul străpuns și cu tot corpul acoperit de o peliculă fină de praf auriu s-a întâmplat ceva care să fi prevestit accidentul, dacă atunci când viața ți se schimbă iremediabil, totul se petrece brusc, ca într-o explozie, sau e mai degrabă o acumulare de întâmplări mici și neînsemnate.

La asta mă gândeam în dimineața de sâmbătă, după ce îi spusesem prietenului meu:

— O să îl sărut pe Philip Roth.

— OK, mi-a zis el, făcându-mi cu ochiul, dar numai pentru că e Philip Roth.

Urma să plecăm amândoi cu o bursă Fulbright în statul New York și discutarăm, între închirierea

LIBRIS We know books

locuinței, schimbul de e-mailuri cu universitatea și petrecerea organizată de părinți, și de posibilitatea de a-l întâlni pe scriitor. Ideea nu ni se păruse nebunească în seara când părinții ne-au organizat petrecerea. Nu le dăduserăm nici copilul, nici nunta, pe care le așteptau de aproape nouă ani, așa că îi lăsaserăm să cheme rudele și chiar să comande un tort pe care scria: „Felicitări, bursierilor!"

După câteva ore de dănțuit și glume făcute pe seama noastră, am plecat de lângă invitați și ne-am dus în foișorul din pădure, unde era liniște și întuneric. Am stat unul lângă altul, nemișcați, și ne-am uitat la stelele care se zăreau printre ramurile de brad. Am schimbat impresii despre petrecere și, când n-am mai avut ce să ne spunem, am început să vorbim despre Roth.

Scriitorul intrase în viața noastră încă de când îmi adusesem toate cărțile lui în garsoniera lui Mihai. Într-o noapte, când ne uitam la un documentar despre Roth, Mihai mă masturbase. Își folosise doar degetele și, sub privirile lui Roth, care se plimbase în tot acest timp prin casa în care locuise în copilărie și care acum e muzeu, el îmi masase labiile și își folosise degetele ca să apese și să facă cercuri în jurul clitorisului. În lumina videoproiectorului, imaginile cu Roth se succedaseră din ce în ce mai rapid: Roth pe stradă, în curtea casei, pe balconul sub care se întindea Manhattanul, locul unde se născuse lumea nouă și unde și noi, Mihai și cu mine, am fi putut să o luăm oricând de la capăt.

Nu plănuiserăm să ieșim prin IOR . Pur și simplu ne treziserăm cu ideea de a mai avea o dimineață

românească, în care să ne plimbăm prin ceea ce avea să devină, în doar câteva ore, fosta noastră viață. Parcul era liniștit. Niște rațe căutau de mâncare. Când își scufundau ciocul în apă, cercuri vineții încrețeau suprafața apei. În drum spre parc vorbiserăm despre fosta bază sportivă Spartacus, unde acum se construia un mall.

— Sunt prea multe malluri, zisese Mihai. Nenorociții ăștia nu se mai satură! În curând o să trăim înconjurați de betoane. Betoane, betoane, betoane!

Am dat din cap aprobator și tot atunci mi-a trecut prin minte că America e plină de malluri și de spații asfaltate pe care nu le poți traversa decât cu mașina. M-am gândit că nici eu și nici Mihai nu avem permis de conducere. La festivaluri stăteam la cort și luam trenul sau autobuzul când trebuia să ajungem undeva în afara orașului. Eram chibzuiți când venea vorba despre resurse și asta ni se trăgea de la desenele cu Captain Planet, la care ne uitaserăm amândoi când eram mici. Doar că, în ultima vreme, ni se întâmpla din ce în ce mai rar să fredonăm prin bucătărie:

Captain Planet, he's our hero,
Gonna take pollution down to zero.

Vântul se întețise și mușca din folia de plastic, într-atât încât nici nu se mai cunoștea locul unde fusese prinsă la început. Dacă până în urmă cu câteva minute chelnerul se chinuise să o priponească, acum își încrucișase brațele și privea resemnat la spărtura care se tot lărgea.

LIBRIS | We know books

Nu mă mai gândisem de mult la începuturile relației noastre. Se întâmplase să fim în același autobuz care ne ducea la 2 Mai, unde urma să vedem prima noastră eclipsă totală de Soare. Mă pregătisem câteva luni bune pentru marea aventură, mă înscrisesem în Clubul de Astronomie, dusesem tratative obositoare cu mama ca să mă lase, și iată-mă îmbrăcată cu un tricou, pe care scria Nirvana, într-un autobuz înăbușitor, călătorind cu peste treizeci la oră spre ceea ce avea să fie cunoscută între noi doi drept: întâlnirea.

Încerc să îmi aduc aminte dacă a fost ca o deflagrație. Îl remarcasem de cum se urcase, pentru că arăta bine și avea și el tot un tricou cu Nirvana. Ani buni de la întâlnire ne tachinaserăm că, dacă n-ar fi fost tricourile noastre aproape identice, poate că nici nu ne-am fi plăcut.

După ce mi-a făcut cu ochiul, Mihai a luat linguriţa, a amestecat zahărul brun și mi-a întins ceașca cu cafea. A turnat lapte în ceaiul pe care și-l comandase și s-a reîntors la citit. Am întins mâna spre geantă să-mi scot cartea, dar am renunțat. De data asta nu glumeam: n-aș fi ezitat să îl sărut pe Roth.

Cristian Teodorescu

Dragonul cu două capete

Nu mă mir deloc dacă un bărbat trecut de 50 de ani e îndrăgostit de soția lui și după câteva decenii de când și-au pus pirostriile. Și nu mă mir nici dacă nevestele bărbaților din această categorie de vârstă sunt îndrăgostite de soții lor după trei decenii de căsnicie.

Am cunoscut destule cazuri de acest fel, în care animalul cu două capete care rezultă dintr-o căsnicie are o armonie interioară perfectă, atât cât putem folosi acest cuvânt despre relația personală între două persoane de sex opus, după 20 sau 30 de ani de conviețuire în același pat, dar și la doar câteva săptămâni după ce au zis amândoi DA, metamorfozându-se din doi într-un dragon cu două capete.

Îl recunoști după zâmbetul lui încrezător și după mulțumirea radiantă de pe chipul ei. Îl mai recunoști și pentru că părțile sale componente apar împreună la întâlniri publice, fără să aibă aerul că îndeplinesc o obligație protocolară, ci pentru că așa li se cade celor ce alcătuiesc acest metafizic dragon universal cu două capete, care, în limbajul comun, poartă numele de cuplu.

LIBRIS We know books

În asemenea alcătuiri, titlurile de primul domn și prima doamnă țin de alegerea personală a celor doi, fără legătură cu eventualele roluri publice în care poate ajunge o pereche care a străbătut peste două decenii de viață împreună. Am cunoscut un asemenea dragon, în care el fusese șofer la ITB, iar ea casieriță la CEC. După ce au ieșit la pensie, erau de nedespărțit, în amintirea zilelor când el era de serviciu de noapte și ea se întorcea obosită acasă, înainte ca el să se ducă la serviciu.

Deși sper că v-ați dat seama, precizez că nu scriu rândurile astea despre noul cuplu prezidențial, ci cu gândul la dragonii cu două capete pe care i-am cunoscut încă din tinerețe, când mă uimeau văzând cum cele două capete ale lor se sorbeau din ochi după mai bine de 20 de ani de viață la comun, ci iritat de prostiile pe care le scriu alții despre relațiile în care dragostea învinge neobosită timpul și în care el își încarcă bateriile grație ei, iar ea se simte mai tânără decât o arată vârsta, fiindcă așa o vede el. Îi puteți recunoaște pe acești dragoni alcătuiți din iubire în persoane trecute de vârsta a doua, care se plimbă pe stradă, ținându-se de mână, și care se sărută în parcuri, ca adolescenții, de parcă timpul n-ar fi trecut peste ei decât ca să-i apropie.

Simona Popescu

Dragostea, carte de căpătâi. Despre el însumi

Stai zilnic într-un autobuz care te duce de la Codlea la Brașov, spre liceu și... te holbezi la un băiat. Nu se vede asta, că impresia e că te uiți în gol, nici nu clipești. O statuie frumoasă, acolo, printre oameni obosiți sau adolescenți oarecare. Căzut mereu pe gânduri. O statuie de care fetele nu au curaj să se apropie. Și, dacă vă nimeriți și la întoarcere acasă, seara, poți să te uiți liniștită la reflexia lui în fereastra întunecată. Îl privești, în fereastră, ca și cum ai privi un tablou. Ziua, jocul de umbre și lumini, când autobuzul trece pe sub coroana copacilor, animă cumva împietrita frumusețe. Care face acum, din nou, în mintea ta de data asta, o mișcare bruscă și se uită fix în ochii mei, ca și cum ar ști (știe!) că e urmărit. Sângele îmi îngheață în vine. De rușine. Întorc capul. Aștept să treacă momentul ca și cum aștepți, ținându-ți respirația, la mare, să treacă un val violent deasupra ta. Valul se sparge departe, e spumă o clipă și-apoi nu mai e nimic.

Lucrurile revin în cotidianul obișnuit. Își poartă frumusețea ca pe o pelerină. Degetele subțiri strâng

LIBRIS We know books

bara metalică a autobuzului, aproape lipite de ale unui muncitor. Privesc această mână iubită, pe care aș vrea s-o ating. Uneori, când ajung în autogara din care urmează să iau iar rata rablagită spre orășelul meu (al nostru), îi simt de la distanță și fără să-l văd prezența. E ca și cum aerul se purifică într-un anumit loc, ca și cum aerul se eliberează de îmbâcseală. Și, da! zărești mai întâi vârful tenișilor lui puțin uzați — îi știi atât de bine. Și, da! îți ia ochii părul ăla de culoarea cânepii uscate, culoarea firului de sfoară. Mă vede și mă văd și eu cu ocazia asta. Am pantofi roșii, sarafanul școlar, bleumarin, în care îmi stă bine, nu se vede că sunt cam grasă, am părul prins strâns în coadă de cal, ochii sunt puțin alungiți pe chestia asta, m-am japonizat. Acum nu numai că nu înaintez spre el, dar mă îndepărtez. Cum voi face întotdeauna când îmi place cu adevărat cineva. Cineva de vârsta mea, vreun băiat minunat sau vreo fată care aș vrea atât de tare să-mi fie prietenă, sau, mai târziu, cineva pentru care am uriaș respect sau admirație. Întâi mă îndepărtez, apoi apropierea vine de la sine. De la depărtare vine... apropierea.

Și trece un an până când, într-o zi, ne trezim din întâmplare unul lângă altul și, împinși la propriu din toate părțile, ne trezim unul în brațele celuilalt, pentru că șoferul autobuzului plin de navetiști a frânat brusc. Și... râdem! Râsul apropie întotdeauna. Fără să mai ezităm, ne dăm întâlnire. Dar, în loc să ne revedem în orășelul în care locuim amândoi și să mergem pe Mărul Dulce (ăsta era un deal frumos înverzit, numai iarbă), că e cald și frumos, ne dăm întâlnire în

Brașov și-o pornim pe străzi. Și inima bate tare și încercăm să vorbim, nu prea se leagă, nu prea avem despre ce. Mai bine am fuma, stând față în față. Dacă fumezi, nu trebuie să vorbești. El e impresionat că fata e de la Filo. El e de la Economic 2. Fac multă practică acolo, învață să gătească, și-ți spune în câte feluri poate fi făcută omleta. Și e nostim, și-apoi nu mai e deloc, pentru că nu știe, de fapt, multe alte chestii, rețete. Dacă toate astea s-ar întâmpla azi, ar fi cu totul altceva, la concursurile de cooking de pe la televizor tinerii vorbesc un adorabil *slang*. Tu nu știi nimic despre gătit și vorbești despre asta ca și cum te-ai pricepe. Una dintre cărțile citite ca literatură fusese cândva cartea de bucate! Cineva musai să vorbească. Altfel e îngrozitor. Nu poți tăcea oricând, oricum, cu oricine. Poți să taci dacă iubești pe cineva și știi că și el te iubește. Dar la început e... vorbirea, pentru că dragostea vine după îndrăgostire (sau nici nu mai vine, se spulberă îndrăgostirea și... ce păcat!)

„Am luat frumusețea pe genunchi și-am găsit-o amară și-am înjurat-o." Asta, fata de la Filo o știe dintr-un volum de Rimbaud. Am luat frumusețea de mână și-am găsit-o dureros de prostuță și mi-a fost milă și nu știam cum să mă lepăd de ea. Măcar dacă n-ar fi vorbit despre poezie. Când doi tineri se întâlnesc, e o mare greșeală să vorbească despre poezie. Se ajunge direct la sirop sau la prostiile de școală. Eu am niște prieteni de la liceul meu cu care vorbesc despre poezie, scriu poezie, niște băieți răi, cu care mă cert, dar care sunt prietenii mei. Pe lângă ei, băiatul ăsta superb și cumsecade, care nu știe să vorbească despre